

[Juul.]
 raadé, som jo netop har til Hensigt at støtte Erhvervslivet i dets Bestræbelser for at skaffe sig Arbejdskraft. Det maa da være en Betingelse for at imødekomme de mange Krav, der stilles til Statskassen og derigen- nem til Skatteyderne, at Erhvervslivet kan trives og frembringe den fornødne Skatte- evne.

Dernæst vil jeg gerne paa egne Vegne give Udtryk for et Par Ønsker, og de er af den glædelige Karakter, at de kan imøde- kommes, uden at det koster Statskassen noget. Jeg vil gerne fremsætte et Par Bemærkninger angaaende de unge værneplig- tige. Det er jo en ret betydelig Byrde, som paalægges den Del af Ungdommen, der ud- skrives til Militærtjeneste, og selv om største Parten maaske nok villigt gaar ind i Tjene- sten, bør der alligevel vises de indkaldte størst muligt Hensyn. Jeg vil fremdrage et enkelt Forhold, som forekommer mig ikke at være helt tilfredsstillende, og som derfor bør rettes. Det er gaaet saaledes for en Del af det Mandskab, som er udskrevet til Mili- tærtjeneste paa Sessionerne i Sommeren 1945, at de i Løbet af Oktober fik Meddelelse om, at de ikke vilde blive indkaldt til Mili- tærtjeneste før Foraaret 1946, og i Tillid hertil har de paagældende taget fast Plads for Vinteren. Men saa pludselig, nogle Dage ind i November, har de faaet Indkaldel- sesordre til at skulle møde den 20. November. Det er en Usikkerhed, som hverken de unge selv eller deres Arbejdsgivere kan være tjent med, og derfor bør der gøres, hvad gøres kan, for at de unge i ordentlig Tid kan faa rigtig Besked om, hvornaar de kan vente at blive indkaldt. Ud over Landet er de almindelige Skiftedage jo 1. Maj og 1. November. Der burde kunne gives de unge værnepligtige Besked mindst 1. Maaned før henholdsvis 1. Maj og 1. November om, hvorvidt de kan ventes indkaldt i det følgende Halvaar. Jeg er ikke helt klar over, om Ansvaret for disse Forhold ligger i Forsvarsministeriet eller i Indenrigsministeriet eller maaske begge Sted- der, men jeg synes i hvert Fald, de unge har Krav paa at faa rettidig og rigtig Besked. Derfor henstiller jeg til rette vedkommende, at det sker i Fremtiden.

Desuden vil jeg gerne henstille — og det maa jo blive til Forsvarsministeren —, at Byrderne blandt de værnepligtige for- deles bedst muligt. Saa vidt jeg ved, har det Mandskab, som er indkaldt nu i Efter- aaret 1945, faaet Besked om, at de skal ligge inde i Tjenesten 1½ Aar. Det er en lang Tjenestetid, og den er ogsaa for lang. Den Tid, de unge ligger inde som Soldat,

gaar i hvert Fald fra den erhvervsmæssige Uddannelse, og ogsaa af den Grund bør Tjenesten afkortes mest muligt. Jeg vil derfor gerne rette den Henstilling til For- svarsministeren, at Soldatertjenesten af- kortes til et betydelig kortere Tidsrum end de 1½ Aar, der nu er Tale om. I det hele taget mener jeg ikke, at den Byrde, som et Militærvæsen er for et Samfund, bør gøres tungere end absolut nødvendig. Vi er vel enige om, at de militære Byrder, som vort Medlemsskab i det nye Nationernes For- bund paalægges os, maa vi bære, og det vil vel ogsaa være nødvendigt at have en staaende Styrke med hjemlige Bevognings- opgaver for Øje, men en Oprustning der- udover forekommer mig at være uden Mening.

Der er flere Gange fra Vælgeres Side rettet Spørgsmaal til mig om, hvor Initia- tivt til, at vi skal sende en Styrke paa en halv Snes Tusind Mand til Tyskland, har ligget. Jeg har hver Gang maattet indrøm- me, at jeg ikke var i Stand til at besvare Spørgsmaalet fyldestgørende, og da det jo er en ubehagelig Situation for en Rigsdags- mand at være i, vil jeg gerne tillade mig her at rette det Spørgsmaal til Forsvars- ministeren, om Ministeren kan give Op- lysning om, hvor det Initiativ har ligget — om det er kommet til os udefra eller det er af hjemlig Oprindelse. Der hersker ude i Befolkningen ikke udelt Glæde over, at vi skal sende en saadan Styrke ned til Tyskland, men hvad enten man nu er for eller imod — ja, saa bør det kunne klar- lægges for Folket, hvordan Forholdet er opstaaet.

Saa har jeg til Slut et Spørgsmaal til Justitsministeren. Jeg har en begrundet Formodning om, at der inden for Fængsels- væsenet gennemføres den Praksis, at de Arbejdere, som har arbejdet i Tyskland under Besættelsen, ikke kan antages i Fængselsvæsenets Tjeneste. Nu mener jeg nok, det maa være rigtigt at sortere Fæng- selspersonalet skarpt; jeg er derimod noget i Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt kategorisk at afvise enhver Ansøgning om Stilling inden for Fængselsvæsenet, blot fordi vedkommende har arbejdet i Tyskland under Besættelsen. Den Betragtning er jo gjort gældende under Besættelsen, at det vilde være en Hjælp med Henblik paa Vare- tilførsler til Danmark, om danske Arbejdere tog til Tyskland, og de Arbejdere, som af den Grund har ment det forsvarligt at tage til Tyskland, kan vi vel ikke saadan uden videre diskvalificere, naar det drejer sig om at beklæde en Stilling som Fængselsbetjent